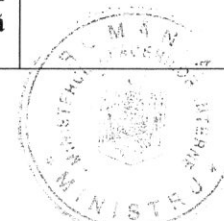
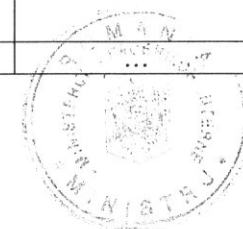

TABEL DE CONCORDANȚĂ
- EXTRAS -

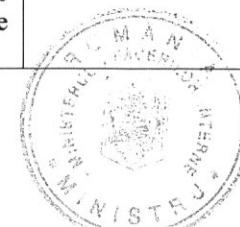
Nr art	Legislația europeană Text directiva	Art/alin.	Legislația națională de transpunere	OBSERVAȚII
	Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE		- OUG nr.102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, republicată; - Lege nr.248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate - Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă - Legea cetățeniei române nr.21/1991, republicată; - OUG nr.97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, republicată - HG nr.1864/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European și pentru stabilirea formei și conținutului documentelor care se eliberează cetățenilor Uniunii Europene și membrilor lor de familie, republicată	
...	...	...	...	...
Art.3	Destinatarii (1) Prezenta directivă se aplică oricărui cetățean al Uniunii care se deplasează sau își are reședința într-un stat membru, altul decât cel al cărui resortisant este, precum și membrilor familiei sale, conform definiției de la articolul 2 punctul 2, care îl însoțesc sau i se alătură.	Art. 1 OUG 102/2005	Prezenta ordonanță de urgență stabilește condițiile în care cetățenii Uniunii Europene și ai statelor membre ale Spațiului Economic European și membrii acestora de familie isi pot exercita dreptul la libera circulație, de rezidență și de rezidență permanenta pe teritoriul României, precum și limitele exercitării acestor drepturi din motive de ordine publică, securitate națională sau sănătate publică.	
	(2) Fără a aduce atingere vreunui drept individual de liberă circulație și ședere pe care persoanele în cauză îl pot avea în nume propriu, statul membru gazdă facilitează, în conformitate cu legislația sa internă, intrarea și șederea următoarelor persoane: (a) orice alți membri de familie, indiferent de cetățenia lor, care nu se încadrează în definiția de la articolul 2 punctul 2 și care, în țara din care au venit, se află în întreținerea sau sunt membri ai gospodăriei cetățeanului Uniunii care beneficiază de dreptul de ședere cu titlu principal sau dacă din motive grave de sănătate este necesară	Art. 3, alin. 2, OUG 102/2005 Art 2, alin. 1, pct. 6 OUG 102/2005	(2) Persoanele aflate în întreținere, precum și partenerul beneficiază de drepturile membrilor de familie ai cetățeanului Uniunii Europene privind intrarea și rezidență pe teritoriul României, în condițiile stabilite de prezenta ordonanță de urgență. (1) În aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles: 6. persoană aflată în întreținere - orice alt membru de familie, indiferent de cetățenie, care nu se încadrează în definiția prevăzută la pct. 3 și care, în țara de origine ori de proveniență, se află în întreținerea sau gospodărește împreună cu cetățeanul Uniunii Europene ori se află în situația în care, din motive medicale grave, este necesară asistența personală a acestuia;	

	în mod imperativ îngrijirea personală a membrului familiei de către cetăţeanul Uniunii;			
	(b) partenerul cu care cetăţeanul Uniunii are o relaţie durabilă, atestată corespunzător.	Art 2, alin.1, pct. 7 OUG 102/2005	(1) În aplicarea prevederilor prezentei ordonanţe de urgenţă, termenii şi expresiile de mai jos au următorul înţeles: 7. partener - persoana care convieţuieşte cu cetăţeanul Uniunii Europene, dacă parteneriatul este înregistrat conform legii din statul membru de origine ori de provenienţă sau, în cazul în care parteneriatul nu este înregistrat, relaţia de convieţuire poate fi dovedită;	
	Statul membru gazdă întreprinde o examinare amănunţită a situaţiei personale şi justifică refuzul acordării dreptului de intrare sau şedere acestor persoane.	<i>Art.6, alin. 1, lit.a şi b, alin. 2, 4 şi 5 din OUG 102/2005, (modificate prin pct.1 al proiectului de lege)</i>	<i>„Art.6 - (1) Organele poliţiei de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetăţenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie numai în următoarele situaţii:</i> <i>a) cetăţeanul Uniunii Europene sau membrul de familie nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art.5 şi nu face dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulaţie şi rezidenţă pe teritoriul României;</i> <i>b) conduita cetăţeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România constituie o ameninţare reală, actuală şi suficient de gravă la adresa ordinii publice;</i> <i>(2) Organele poliţiei de frontieră dispun măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României în temeiul alin.(1) lit.a) numai după ce i s-a acordat persoanei în cauză o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să obţină documentele corespunzătoare prevăzute la art.5 sau să facă dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulaţie şi rezidenţă pe teritoriul României. Organele poliţiei de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situaţiei persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetăţeni ai Uniunii Europene, dar care însoţesc sau se alătură unui cetăţean al Uniunii Europene, după analizarea amănunţită a situaţiei fiecărei persoane.</i> <i>(4) Măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României se comunică cetăţeanului Uniunii Europene sau membrului de familie de către organele poliţiei de frontieră, în scris, imediat după ce a fost dispusă.</i> <i>(5) Atunci când măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b), comunicarea prevăzută la alin.(4) cuprinde o prezentare precisă şi completă a tuturor motivelor de fapt şi de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicaţiile acesteia pentru persoana în cauză, informaţii privind instanţa unde poate fi contestată măsura şi termenul de introducere a contestaţiei.</i>	
...	...	...	..	

	acreditată și faptul că posedă o asigurare medicală completă, precum și declarația sau procedura echivalentă menționată la articolul 7 alineatul (1) litera (c). Statele membre nu pot cere ca această declarație să precizeze valoarea resurselor. (4) Statele membre nu pot stabili valoarea resurselor, pe care să le considere „resurse suficiente”, însă trebuie să ia în considerare situația personală a persoanei în cauză. În toate cazurile, această valoare nu poate fi mai mare decât pragul sub care resortisanții din statul membru gazdă pot beneficia de asistență socială sau, dacă acest criteriu nu este aplicabil, mai mare decât pensia minimă de asigurări sociale plătită de către statul membru gazdă.			
...	...	...	...	...
Art. 27	Principii generale (1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului capitol, statele membre pot restrânge libertatea de circulație și de ședere a cetățenilor Uniunii și a membrilor lor de familie, indiferent de cetățenie, pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică. Aceste motive nu pot fi invocate în scopuri economice. (2) Măsurile luate din motive de ordine publică sau siguranță publică respectă principiul proporționalității și se întemeiază exclusiv pe conduita persoanei în cauză. Condamnările penale anterioare nu pot justifica în sine luarea unor asemenea măsuri. Conduita persoanei în cauză trebuie să constituie o amenințare reală, prezentă și	<i>Art.6 alin.(1) lit.b) și alin.3 din OUG 102/2005 (introduse prin pct.1 din proiectul de lege),</i> Art.27, alin.1 și 5 OUG 102/2005	<i>Art.6 - (1) Organele poliției de frontieră nu permit intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie numai în următoarele situații:</i> <i>b) conduita cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România constituie o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice;</i> <i>(3) Cetățenii Uniunii Europene sau membrii de familie cărora nu li s-a permis intrarea pe teritoriul României în temeiul alin.(1) lit.b) pot intra pe teritoriul României atunci când motivele care au stat la baza măsurii inițiale au încetat, dar nu mai devreme de termenul stabilit de organele poliției de frontieră la data dispunerii măsurii, care poate fi între 12 și 72 de ore. Termenul se calculează începând cu ora următoare celei în care s-a dispus măsura nepermitterii intrării în România.</i> Art. 27 (1) Autoritățile române competente pot restrânge exercitarea dreptului la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene sau de către membrii de familie ai acestora numai din rațiuni de ordine publică, securitate națională ori sănătate publică. Aceste motive nu pot fi invocate în scopuri economice.	

suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății. Nu pot fi acceptate motivări care nu sunt direct legate de caz sau care sunt legate de considerații de prevenție generală (3) Pentru a stabili dacă persoana respectivă reprezintă un pericol pentru ordinea publică sau siguranța publică, la eliberarea certificatului de înregistrare sau, în absența unui sistem de înregistrare, în termen de cel mult trei luni de la intrarea persoanei respective pe teritoriul său sau de la data la care persoana și-a semnalat prezența pe teritoriul său în conformitate cu articolul 5 alineatul (5) ori la eliberarea permisului de ședere, statul membru gazdă poate, în cazul în care consideră indispensabil, să ceară statului membru de origine sau, dacă este necesar, altor state member să îi furnizeze informații privind antecedentele persoanei respective. Această consultare nu poate avea un caracter sistematic. Statul membru consultat răspunde în termen de două luni. (4) Statul membru care a eliberat pașaportul sau cartea de identitate permite titularului documentului care a fost expulzat din motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică de pe teritoriul altui stat membru să reentre pe teritoriul său fără nici o formalitate, chiar dacă documentul nu mai este valabil sau dacă cetățenia titularului este contestată.	<i>Art.29 din OUG 102/2005 (modificat prin pct.8 din proiectul de lege)</i> <i>Art.29¹ alin.1, 2 și 3 din OUG nr.102/2005 (introduse prin pct.9 din proiectul de lege)</i> Art.2 Legea 248/2005	(5) Dispunerea oricărei măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României al cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor familiilor lor trebuie luată numai cu respectarea principiului proporționalității și trebuie să aibă la bază exclusiv comportamentul persoanei în cauză. Acest comportament trebuie să reprezinte o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru valorile fundamentale ale societății. O astfel de măsură nu poate fi bazată exclusiv pe existența unei condamnări penale anterioare. Nu pot fi acceptate motivări care nu sunt direct legate de caz sau care sunt legate de considerații de prevenție generală. <i>Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:</i> <i>„Art.29 - Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie se pot dispune următoarele măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României:</i> <i>a) interzicerea intrării pe teritoriul României;</i> <i>b) declararea ca indezirabil;</i> <i>c) interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;</i> <i>d) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică.”</i> <i>Art.29¹ – (1) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune interzicerea intrării pe teritoriul României pentru o perioadă de la 6 luni la 3 ani atunci când există indicii temeinice că un cetățean al Uniunii Europene sau un membru de familie reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.</i> <i>(2) Interzicerea intrării pe teritoriul României se dispune pe baza datelor și informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române sau la solicitarea unei autorități sau instituții publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale.</i> <i>(3) Interzicerea intrării pe teritoriul României nu se poate dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie care se află pe teritoriul României sau care sunt titulari ai unui certificat de înregistrare valabil, ai unei cărți de rezidență valabile sau ai unei cărți de rezidență permanentă valabile, după caz, eliberate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.</i> Art. 2 - (1) Cetățenilor români care îndeplinesc condițiile prevăzute de prezenta lege le este garantat dreptul de a călători în străinătate, de a emigra și de a reveni oricând în țară. Nici o autoritate română nu îi poate interzice, în nici o situație, unui cetățean român să se reîntoarcă pe teritoriul României.	
--	---	---	---

Art. 28	Protecția împotriva expulzării (1) Înainte de a lua o decizie de expulzare de pe teritoriul său din motive de ordine publică sau siguranță publică, statul membru gazdă ia în considerare diverși factori precum durata șederii individului respectiv pe teritoriul său, vârsta acestuia, starea lui de sănătate, situația sa familială și economică, integrarea sa socială și culturală în statul membru gazdă și legăturile sale cu țara de origine. (2) Statul membru gazdă nu poate lua o decizie de expulzare împotriva unui cetățean al Uniunii sau a membrilor familiei sale, indiferent de cetățenie, care au dobândit dreptul de ședere permanentă pe teritoriul său, cu excepția cazurilor în care există motive imperative de ordine publică sau siguranță publică. (3) Nu se poate lua o decizie de expulzare împotriva cetățenilor Uniunii, indiferent de cetățenia acestora, cu excepția cazului în care decizia se bazează pe motive imperative de siguranță publică definite de statele membre, dacă aceștia: (a) și-au avut reședința în statul membru gazdă în cei zece ani anteriori sau (b) sunt minori, cu excepția cazului în care expulzarea este în interesul copilului, în conformitate cu Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului, încheiată la 20 noiembrie 1989.	Art. 27, alin.2, 3, 4 și 5 din OUG 102/2005 <i>Art.33, alin.1 din OUG nr.105/2002 (modificat prin pct.13 din proiectul de lege)</i>	Art. 27 (2) Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora, indiferent de cetățenie, care au drept de rezidență permanentă se pot dispune, în condițiile legii, măsuri specifice de restrângere a dreptului la liberă circulație numai dacă reprezintă un pericol iminent pentru ordinea publică sau securitatea națională. (3) Dreptul la liberă circulație pe teritoriul României, în cazul următoarelor categorii de cetățeni ai Uniunii Europene, poate fi restrâns numai pentru motive imperative de securitate națională: a) rezidenții cu ședere continuă și legală pe teritoriul României în ultimii 10 ani; b) minorii, cu excepția cazului în care îndepărtarea este necesară pentru interesul copilului, conform prevederilor Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului din 20 noiembrie 1989, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare. (4) Adoptarea de către organele competente a oricărei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, în special a celor cu privire la îndepărtarea de pe teritoriul României, dispuse în condițiile legii, se face numai cu luarea în considerare a duratei efective a șederii persoanei în cauză pe teritoriul României, a vârstei acesteia, a stării de sănătate, a situației familiale și economice, a gradului de integrare socială și culturală în România și a asigurării menținerii legăturilor sale cu țara de origine. (5) Dispunerea oricărei măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României al cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor familiilor lor trebuie luată numai cu respectarea principiului proporționalității și trebuie să aibă la bază exclusiv comportamentul persoanei în cauză. Acest comportament trebuie să reprezinte o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru valorile fundamentale ale societății. O astfel de măsură nu poate fi bazată exclusiv pe existența unei condamnări penale anterioare. Nu pot fi acceptate motivări care nu sunt direct legate de caz sau care sunt legate de considerații de prevenție generală. <i>Art.33 – (1) Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României se dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României de către instanța de judecată, ca pedeapsă accesorie sau complementară, în condițiile prevăzute de Codul penal, cu respectarea prevederilor art.27.</i>	
...	...	...	...	...
Art. 30	Notificarea deciziilor (1) Persoanele interesate sunt notificate în scris cu privire la orice decizie adoptată în temeiul articolului 27 alineatul (1), astfel încât să poată înțelege conținutul notificării	Art.6 alin. 4 și 5 din OUG 102/2005 (introduse	Art.6 ... (4) Măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie de către organele poliției de frontieră, în scris, imediat după ce a fost dispusă.	

	și implicațiile acesteia. (2) Persoanele interesate sunt informate în mod precis și complet cu privire la motivele de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică pe care se bazează decizia luată în cazul lor, cu excepția situațiilor în care acest lucru este contrar intereselor siguranței statului. (3) Notificarea precizează instanța judecătorească sau autoritatea administrativă la care persoana interesată poate contesta decizia, termenul pentru contestare și, dacă este cazul, termenul acordat persoanei respective pentru a părăsi teritoriul statului membru. Cu excepția unor cazuri de urgență, motivate corespunzător, termenul acordat pentru părăsirea teritoriului nu poate fi mai mic de o lună de la data notificării.	<i>prin pct.1 din proiectul de lege),</i> Art. 27, alin.7 și 8 <i>(modificat prin pct.6 din proiectul de lege)</i> din OUG 102/2005 Art.29¹ alin.4 și 5 din OUG 102/2005 <i>(introduse prin pct.9 din proiectul de lege)</i> Art.33¹ din OUG	<i>(5) Atunci când măsura nepermiterii intrării pe teritoriul României a fost dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b), comunicarea prevăzută la alin.(4) cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației.</i> Art. 27 ... (7) Decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie al acestuia, în scris, de către autoritatea care a dispus o astfel de măsură, în condițiile legii. Decizia trebuie să conțină prezentarea precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii unei astfel de măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi atacată decizia, termenul de introducere a acțiunii și termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României. <i>(8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale.”</i> Art.29¹ ... <i>(4) Dispoziția de interdicere a intrării pe teritoriul României cuprinde o prezentare precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii respectivei măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi contestată măsura și termenul de introducere a contestației. În cuprinsul dispoziției nu se menționează date și informații supuse regimului de protecție a informațiilor clasificate.</i> <i>(5) Dispoziția de interdicere a intrării pe teritoriul României se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie în scris, prin transmiterea unui exemplar al acesteia prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care locuiește persoana în cauză, dacă este cunoscută, sau la altă adresă indicată de aceasta. În lipsa datelor necesare pentru transmiterea prin poștă, dispoziția se comunică prin înmânarea, sub semnătură, a unui exemplar al acesteia cu ocazia prezentării la frontieră cu scopul de a intra în România.</i> „Art.33¹ - (1) Prin derogare de la prevederile art.65 alin.(4) din Codul penal, pedeapsa accesorie de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul	
--	--	--	---	---

		102/2005 (introdus prin pct.14 din proiectul de lege)	României dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie se execută: a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată; b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin.(3), calculat de la data liberării condiționate sau de la data la care pedeapsa a fost considerată ca executată; c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin.(3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4). (2) Prin derogare de la prevederile art.68 din Codul penal, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României dispusă împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau a unui membru de familie se execută: a) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termen de 30 de zile de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate; b) prin părăsirea voluntară a teritoriului României în termenul stabilit de instanță potrivit alin.(3), calculat de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii, a executării pedepsei închisorii, a grațierii totale ori a restului de pedeapsă, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate; c) prin escortarea persoanei în cauză în condițiile art.28, atunci când instanța a dispus, potrivit alin.(3), părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.68 din Codul penal. (3) În situațiile în care constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, instanța, prin hotărârea de condamnare a acestuia la pedeapsa complementară sau accesorie a interzicerii exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, stabilește un termen mai mic de 30 de zile pentru părăsirea voluntară a teritoriului României sau dispune părăsirea de îndată a teritoriului României cu aplicarea dispozițiilor art.65 alin.(4) sau art.68 din Codul penal, după caz. (4) Obligația de a părăsi teritoriul României în condițiile stabilite potrivit alin.(3) nu se mai execută dacă se constată că prezența pe teritoriul României a cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie nu mai reprezintă un risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă. (5) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condiției prevăzute la alin.(4) este de competența instanței de executare, care se pronunță din oficiu cu privire la aceasta, prin hotărârile în care stabilește că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art.33	
--	--	--	--	--

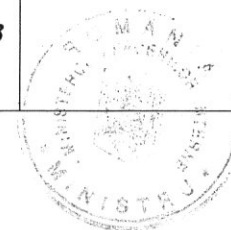
			<i>alin.(3). Instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condiției prevăzute la alin.(4), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.</i>	
Art. 31	Garanții procedurale (1) Persoanele interesate au acces, în statul membru gazdă, la căile judiciare de atac și, dacă este cazul, la cele administrative, pentru a contesta o decizie luată împotriva lor din motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică. (2) În cazul în care contestarea deciziei de expulzare este însoțită de o cerere de luare a unor măsuri vremelnice de suspendare a executării deciziei, expulzarea efectivă a persoanei de pe teritoriu nu se poate face înainte de luarea ordonanței privind măsurile vremelnice, cu excepția cazurilor în care: - decizia de expulzare se întemeiază pe o hotărâre judecătorească anterioară sau - persoanele în cauză au avut anterior acces la o cale judiciară de atac sau - decizia de expulzare se întemeiază pe motive imperative de siguranță publică, în conformitate cu articolul 28 alineatul (3). (3) Căile de atac permit examinarea legalității deciziei, precum și a faptelor și împrejurărilor pe care se bazează măsura propusă. Acestea asigură că decizia nu are caracter disproportionat, în special având în vedere cerințele prevăzute la articolul 28.	<i>Art.6 alin. 7, 8 și 9 din OUG 102/2005 (introduse prin pct.1 din proiectul de lege)</i> Art. 27, alin.7 și 9 din OUG 102/2005 <i>Art.29¹ alin. 6, 7 și 8 din OUG nr.102/2005 (introduse prin pct.9 din proiectul de lege)</i>	<i>Art.6</i> ... <i>(7) Împotriva măsurii nepermiterii intrării pe teritoriul României dispusă în temeiul alin.(1) lit.a) sau b) se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială se află sediul unității din care face parte organul poliției de frontieră care a dispus măsura.</i> <i>(8) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Prevederile art.27 alin.(9) se aplică în mod corespunzător. Hotărârea instanței este definitivă.</i> <i>(9) Introducerea contestației împotriva nepermiterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.”</i> Art.27 (7) Decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie al acestuia, în scris, de către autoritatea care a dispus o astfel de măsură, în condițiile legii. Decizia trebuie să conțină prezentarea precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii unei astfel de măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi atacată decizia, termenul de introducere a acțiunii și termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României. ... (9) Instanța care judecă acțiunea introdusă împotriva unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație analizează legalitatea deciziei, respectarea principiului proporționalității măsurii dispuse și a condițiilor stabilite la alin. (1)-(8), precum și faptele și circumstanțele care justifică măsura dispusă. <i>Art.29¹</i> ... <i>(6) Împotriva măsurii de interdicere a intrării pe teritoriul României se poate face contestație în termen de 10 zile de la data comunicării, la Curtea de Apel București.</i> <i>(7) Instanța soluționează contestația de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Instanța judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă.</i> <i>(8) Introducerea contestației împotriva măsurii de interdicere a intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea acesteia.</i>	

		Art. 31, alin.2 și 3 din OUG 102/2005	Art. 31 (2) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a hotărârii prin care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie a fost declarat indezirabil. În cazuri bine justificate și pentru a se preveni producerea de pagube iminente, persoana în cauză poate cere instanței să dispună suspendarea executării hotărârii prin care a fost declarată indezirabilă, până la soluționarea căii de atac. Instanța va soluționa cererea de suspendare de urgență, hotărârea pronunțată în acest caz fiind executorie de drept. (3) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv asupra măsurii de luare în custodie publică, dispusă în condițiile art. 28 alin. (2).	
	(4) Statele membre pot refuza prezența persoanei respective pe teritoriul lor pe parcursul exercitării căilor de atac, dar nu o pot împiedica să își formuleze personal apărările, cu excepția cazurilor când prezența sa ar putea cauza perturbări grave ale ordinii și siguranței publice sau când calea de atac privește refuzul accesului pe teritoriul respectiv.	Art.56, alin. 1 și art. 57, alin.1 din Codul de procedură civilă	Art. 56. - (1) Poate fi parte în judecata orice persoana care are folosința drepturilor civile. Art. 57. - (1) Cel care are calitatea de parte își poate exercita drepturile procedurale în nume propriu sau prin reprezentant, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.	
Art. 32	Efectele în timp ale interdicției de intrare pe teritoriu (1) Persoanele care fac obiectul unei decizii de interdicție a intrării pe teritoriu pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică pot prezenta o cerere pentru ridicarea interdicției după o perioadă de timp rezonabilă, în funcție de împrejurări și, în orice caz, după trei ani de la executarea hotărârii definitive de interdicție a intrării care a fost pronunțată în mod valabil în conformitate cu dreptul comunitar, prezentând probe ce atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat decizia de interdicție a intrării pronunțată împotriva lor. Statul membru în cauză ia o decizie privind această cerere în termen de șase	<i>Art. 29² din OUG 102/2005 (introdus prin pct.9 din proiectul de lege),</i>	<i>Art.29² - (1) După împlinirea a jumătate din perioada pentru care a fost dispusă interdicția intrării pe teritoriul României în condițiile art.29¹ alin.(1), persoana în cauză poate solicita ridicarea respectivei măsuri.</i> <i>(2) Cererea de ridicare a măsurii de interdicție a intrării pe teritoriul României se adresează inspectorului general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și este însoțită de probe care atestă că s-a produs o schimbare efectivă a împrejurărilor care au justificat dispunerea inițială a măsurii.</i> <i>(3) Cererea de ridicare a măsurii de interdicție a intrării pe teritoriul României se soluționează în termen de maximum 30 de zile de la înregistrarea acesteia la Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, pe baza probelor prezentate de persoana în cauză și a informațiilor aflate la dispoziția Poliției de Frontieră Române, inclusiv cele transmise de autoritățile sau instituțiile publice cu atribuții în domeniul ordinii publice sau al securității naționale care au solicitat luarea măsurii.</i> <i>(4) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune ridicarea măsurii de interdicție a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa ordinii publice sau a securității naționale.</i> <i>(5) Inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției de Frontieră dispune menținerea măsurii de interdicție a intrării pe teritoriul României atunci când constată că persoana în cauză reprezintă în continuare o amenințare reală, actuală</i>	

			<i>termen de maximum 6 luni de la data primirii solicitării persoanei în cauză.”</i>	
Art. 33	Expulzarea ca pedeapsă sau măsură accesorie (1) Expulzarea poate fi dispusă de statul membru gazdă ca pedeapsă sau măsură accesorie a unei pedepse privative de libertate numai cu respectarea cerințelor prevăzute la articolele 27, 28 și 29. (2) În cazul în care decizia de expulzare menționată la alineatul (1) este pusă în executare după mai mult de doi ani de la emiterea sa, statul membru verifică dacă persoana respectivă continuă să constituie un pericol real și actual la adresa ordinii publice sau a siguranței publice și stabilește dacă de la data emiterii deciziei de expulzare s-a produs vreo schimbare efectivă a împrejurărilor.	<i>Art. 33 alin. 1 din OUG 102/2005 (modificat prin pct.13 din proiectul de lege)</i> Art.66 alin.(1) din Codul penal <i>Art. 33 alin. 3 - 8 din OUG 102/2005 (introduse prin pct.13 din proiectul de lege)</i>	<i>Art.33 – (1) Interzicerea exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României se dispune împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie <u>care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României</u> de către instanța de judecată, ca pedeapsă accesorie sau complementară, în condițiile prevăzute de Codul penal, cu respectarea prevederilor art.27.</i> Art.66 – (1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi: c) dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României; <i>Art.33 - (3) Pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României, nu se mai pune în executare dacă a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânării definitive a hotărârii prin care a fost dispusă și se constată că persoana în cauză nu mai reprezintă o amenințare reală și actuală la ordinea publică sau securitatea națională, ca urmare a producerii unor schimbări efective ale împrejurărilor în care aceasta a fost dispusă.</i> <i>(4) Constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(3) este de competența instanței de executare. Prevederile art.597 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. În cadrul acestei proceduri, instanța administrează orice mijloace de probă pe care le consideră necesare pentru formarea convingerii sale cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3), la cererea procurorului, a persoanei în cauză sau din oficiu.</i> <i>(5) Judecătorul de supraveghere a privării de libertate sesizează instanța competentă prevăzută la alin.(4) de îndată ce constată că sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:</i> <i>a) a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data la care a rămas definitivă hotărârea prin care a fost dispusă pedeapsa accesorie sau complementară de interzicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României;</i> <i>b) pe rolul instanței competente nu există o sesizare cu privire la constatarea îndeplinirii sau neîndeplinirii condițiilor prevăzute la alin.(3);</i> <i>c) nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 3 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3);</i> <i>d) este iminentă liberarea din penitenciar a persoanei în cauză.</i>	

			(6) Condiția prevăzută la alin.(5) lit.d) se consideră îndeplinită în oricare dintre următoarele situații: a) au rămas mai puțin de 60 de zile până la îndeplinirea condiției privind executarea efectivă a unei perioade de detențiune, prevăzută la art.99 alin.(1) lit.a) din Codul penal, sau, după caz, până la îndeplinirea condiției privind fracțiunea de pedeapsă executată, potrivit dispozițiilor art.100 din Codul penal; b) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o cerere sau propunere de liberare condiționată a persoanei în cauză; c) au rămas mai puțin de trei luni până la data executării în întregime a pedepsei privative de libertate; d) judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere este sesizată cu o contestație la executare în temeiul art.598 alin.(1) lit.d) din Codul de procedură penală. (7) Judecătorul delegat cu executarea sesizează instanța competentă prevăzută la alin.(4) de îndată ce constată că executarea pedepsei accesorii sau complementare de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată potrivit alin.(8). (8) Executarea pedepsei accesorii sau complementare de interdicere a exercitării dreptului de a se afla pe teritoriul României este suspendată, până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței competente cu privire la îndeplinirea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3), dacă la data la care <u>ar trebui să fie pusă în executare</u> a trecut o perioadă mai mare de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care a fost dispusă pedeapsa și nu există o hotărâre definitivă a instanței competente, pronunțată în ultimele 6 luni, cu privire la neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(3).	
--	--	--	--	--

